

Arrest

nr. 105 738 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 december 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2012, eveneens aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 december 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2003 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze asielaanvraag werd op 26 januari 2004 afgesloten door een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 179.429 van 8 februari 2008 werd dit beroep verworpen.

Inmiddels diende verzoeker op 26 maart 2004 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 24 april 2006 onontvankelijk verklaard.

Inmiddels huwde verzoeker op 31 mei 2005 in Zweden met een Portugese onderdaan. Dit huwelijk werd als een schijnhuwelijk gekwalificeerd en om deze reden niet erkend door verweerder. Op 20 juni 2006 werd de verblijfsaanvraag die verzoeker had ingediend in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet geweigerd.

Op 10 juli 2007 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker diende een verzoek tot invrijheidsstelling in bij de raadkamer van de correctionele rechtbank te Brussel. Bij beschikking van 18 juli 2007 werd deze vordering onvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beschikking ging verzoeker in beroep. Bij arrest van 30 juli 2007 bevestigde de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel de voormelde beschikking van 18 juli 2007. Verzoeker diende een cassatieberoep in tegen het arrest van het hof van beroep. Dit cassatieberoep werd op 5 september 2007 verworpen.

Op 7 september 2007 werd een nieuwe termijn van vijf dagen verleend aan verzoeker om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep werd bij arrest nr. 5376 van 21 december 2007 door de Raad verworpen.

Op 19 mei 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 april 2006 onontvankelijk verklaard.

Op 18 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 24 april 2009 onvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van zijn zaak.

Op 17 juli 2009 werd verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart geweigerd.

Op 17 september 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In 2009 nam verzoeker deel aan een hongerstaking. Ingevolge deze hongerstaking werd hij op 27 januari 2010 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van zeven maanden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Na afloop van deze tijdelijke machtiging werd niet overgegaan tot het verlenen van een verdere machtiging.

Op 2 december 2010 werd zijn aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart nogmaals geweigerd.

Op 20 maart 2011 diende verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van 18 april 2009 ongegrond verklaard.

Op 14 augustus 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 maart 2011, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2011 werd ingediend door:

*G., G. S. (R.R.: [...]) geboren te B. op [...] nationaliteit: India
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2003 in België verblijft, zich duurzaam verankerd heeft, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en loonfiches en een arbeidskaart voorlegt ter staving, in zijn eigen onderhoud wil voorzien, een arbeidsovereenkomst bij de werkgever C.K. SPRL voorlegt, zich op 31.01.2011 aangemeld heeft bij het Huis van het Nederlands, verschillende cursussen Nederlands zou gevolgd hebben en nog steeds cursussen zou volgen, goed Nederlands zou trachten te spreken, een attest van Partena voorlegt, een vrienden-en kennissenkring opgebouwd heeft en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 29.10.2003. Deze aanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.01.2004. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan drie maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, India, artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden. Hij haalt aan dat hij er blootgesteld zal worden aan geweld eventueel met de dood tot gevolg en dat hij schrik heeft om terug te keren. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat hij enig gevaar zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het komt de betrokkene toe op zijn minst een begin van bewijs te leveren. In casu blijft het louter bij vage beweringen. De bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 4 december 2012 kreeg verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van H. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G., G. S. geboren te B. op [...], nationaliteit India

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden. van de volgende Staten

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

Betrokkene werd op 05.03.2010 in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfstitel geldig tot 06.09.2010. Deze verblijfstitel werd niet verlengd. Het regelmatig verblijf van betrokkene is aldus verstreken sinds 07.09.2010.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel middel ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

Eerste onderdeel.

Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder 'feiten' uiteengezet, gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt

Migratie door het Kabinet De Block zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen voor hem wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)

putte.

Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft bij schrijven van 20 maart 2011 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond/ontvankelijkheid in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) <http://www.kmispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>).

Deze instructies werden ook niet herroepen door de Staatssecretaris.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari

2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in zijn eerste onderdeel van het enig middel aan dat het vertrouwensbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden omdat na de vernietiging van de instructie door de Raad van State het kabinet Wathélet besliste die instructies te blijven toepassen. Ook het kabinet De Block zou bevestigd hebben dat er nog toepassing wordt gemaakt van de instructie. Verzoeker voert aan geschaad te zijn in diens rechtmatige verwachtingen omdat voor verzoeker de instructie niet meer geldt en voor velen voor hem wel.

Wat betreft het vertrouwensbeginsel wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier. Verzoeker zet overigens niet uiteen met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

In een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan.

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt in eerste instantie gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd, vernietigd werd door de Raad van State, zodat de criteria van de instructie niet meer kunnen worden toegepast. In tweede instantie wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt onder meer ook ingegaan op de elementen die wijzen op de integratie van verzoeker, met verwijzing naar de werkbereidheid en werkervaring, de kennis van het Nederlands en de vrienden- en kennissenkring en wordt gesteld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. Er wordt ingegaan op het argument van verzoeker dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde en gewezen op de korte duur van diens asielprocedure. Verweerder roept ook in dat het door verzoeker aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM beperkt blijft tot een vage

bewering. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat er geenszins zou zijn geantwoord op de argumenten gebaseerd op de Instructie van 19 juli 2009 weze het vooreerst opgemerkt dat dit argument feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel ingaat op de argumenten gebaseerd op de instructie en stelt dat deze werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 9 december 2009 en arrest 215.571 van 5 oktober 2011), zodat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. In de aanvraag om verblijfsmachtiging haalde verzoeker, zich baserend op de instructie, de prangende humanitaire situatie aan als buitengewone omstandigheid met verwijzing naar artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ook op dit argument is geantwoord, stellende dat dit argument niet kan worden weerhouden wegens gebrek aan een begin van bewijs.

Vervolgens wijst de Raad erop dat inderdaad moet vastgesteld worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies had opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verweerder kon blijkend uit het voorgaande dan ook terecht antwoorden in de bestreden beslissing dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn, waarmee hij, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk aangeeft op welke grond, m.n. de vernietiging van de Raad van State, hij tot de conclusie komt dat die elementen niet kunnen worden weerhouden. Verweerder beantwoordt hiermee ook op afdoende wijze de op de instructie gebaseerde argumenten, vermeld in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde

vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn niet aangetoond.

Beide onderdelen van het enig middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU